

سطح بندی روستاهای استان گلستان از نظر توسعه و توسعه نیافتگی و ارائه یک الگوی بهینه (مطالعه موردی : روستاهای بخش مرکزی شهرستان علی آبادکتول)

هاجر مزیدی

دانشگاه آزاد اسلامی، واحد گرگان، باشگاه پژوهشگران جوان ونخبگان، گرگان-ایران

Mazidi.hajar@gmail.com

چکیده

هدف از این مقاله بررسی چگونگی یا نحوه ی برخورداری روستاهای بخش مرکزی شهرستان علی آبادکتول از شاخص های توسعه، به منظور دستیابی به میزان نابرابری های ناحیه ای در روستاهای بخش مرکزی، براساس آمار سال 1385 است. جامعه ی آماری پژوهش، 42 روستای بخش مرکزی شهرستان علی آبادکتول را شامل می شود که براساس 21 شاخص رتبه بندی شده اند. برای نیل به این مهم شاخص های مورد مطالعه با استفاده از روش تحلیل عاملی به 4 عامل تقلیل یافته و به صورت ترکیبی در عوامل معنی دار ارائه گردیده اند. بر اساس یافته های پژوهش درصد سهم هر عامل در توسعه ی شهرستان ها مشخص و همچنین با بهره گیری از شاخص موریس روستاهای بخش مرکزی شهرستان در پنج گروه (بسیار برخوردار، برخوردار، متوسط، محروم، بسیار محروم) سطح بندی و جایگاه هر یک از روستاها در سطوح توسعه بیان گردیده است در نهایت با برقراری رابطه ی رگرسیون بین عوامل تأثیرگذار و درجه ی توسعه یافتگی، شاخص هایی که اولویت اول و دوم را در افزایش سطوح توسعه ی روستاهای بخش مرکزی شهرستان را دارند پیشنهاد شده است.

واژگان کلیدی: پراکنش فضایی، شاخص های توسعه یافتگی، تکنیک های تحلیل، روستاهای علی آبادکتول.